58e jaargang. — No 16. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 25 Februari 1911.

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée,** uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt s woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

Twee maal per week, 4 fr. per jaar.
Een maal » 2 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

Witte Lelie. **Zaal Concordia.**

Zondag 5 Maart, om 3 uren en om 8 uren,

De Lijfrente of De Jodenbank Schmoll en Kratzer

Blijspel in 4 bedrijven door von MOSAR.

TWEEDE BLAD

Algemeene Katholieke Vlaamsche Hoogeschooluitbreiding.

DE GODSDIENST IN KONGO.

(1ste VERVOLG)

Eenigen hebben ook gedacht dat de primitieve volkstammen, de zon, de maan en de sterren aanbidden, en zij die hemellichamen voor levende wezens aanzien : die vergissing is weer ontsproten uit de legenden, die de zwarten 's avonds rond het vuur vertellen. Volgens zekere volksstammen, waren in het begin, zon en maan getrouwd (de zon is voor hen van het mannelijk geslacht) De sterren zijn hunne kinderen ; zij voeden zich met vuur en daarom schitteren zij... Ongelukkiglijk werd de maan zekeren dag haren man ontrouw en verliet zelfs den echtelijken haard : als de zon dit gewaar werd barstte hij in zoo hevige woede uit dat de sterren verschrikt, langs alle kanten uit den hemel vloden... en sedert dien vervolgt de zon steeds zijne familie. Maan en sterren als zij hem zien afkomen, stoppen zich algauw weg, in de hutten van daarboven ! Wanneer de zon dan het uitpansel doorzocht heeft, boven ons hoofd, dan gaat hij aan den anderen kant op zoek, zonder een enkelen dag rust te nemen. Zoohaast is haar man verdwenen, komt de maan uit hare schuiplaats nu eens hier, dan weer eens daar want zij moet nog al dikwijls van schuilhoekje veranderen om den man haar spoor bijster te maken. Als eene goede moeder gaat zij al hare kinderen bezoeken, van hut tot hut tot dat de gevreesde zon weer verschijnt ; dan vluchten zij allen, uitgenomen eene ster, altoos dezelfde, die nu eens 's avonds dan eens 's morgens daar blijft om de wacht te houden .. en zoo gaat het voort.

Dit wil niet zeggen dat de neger zelf aan die histories geloof hecht ; verre van daar. Dat hij heel goed weet welk verschil bestaat tusschen levende en niet levende dingen, bewijst zijne taal

Zoo hebt gij bijvoorbeeld in de Swahili die ook een Bantudialect is, een en hetzelfde woord om « wind » en « booze geest » te vertalen : *pepo*. In een volzin krijgt dat woord een soort achtervoegsel, volgens de klasse, waartoe de zaak behoort. Is het een levend wezen dan voegt men *a* bij ; is het een niet levend wezen, dan krijgt het als achtervoegsel *i*. Zoo wil dus *pepo-a-dya* zeggen : de wind komt, maar *pepo-a dya* : de booze geest komt

Men heeft het dikwijls herhaald : « de taal is gansch het volk ». Niets laat ons beter den geest en den trap van beschaving van een volk kennen dan de taal, die een onbewuste uitdrukking is van zijne ziel ; de menschen kunnen liegen, de taal liegt nooit. Welnu, in de Bantutalen worden de zelfstandige naamwoorden verdeeld in klassen en vooraan in die rangschikking komen natuurlijk de levende wezens Nooit zal de neger de zon of de maan of de sterren of hetzelfde welk voorwerp in de klasse der levende wezens rangschikken ; een klaar bewijs dat hij geen afgodendienaar is

Keeren wij dus terug tot die onzichtbare wereld, waarvan ons oppenthoud op zoo een dichterlijke wijze sprak

Volgens het geloof der Bantustammen, worden de bewoners van die onzichtbare wereld, volgens rangordeorde in drie groote klassen verdeeld : Op den laatsten trap van macht staan de zielen of schimmen der afgestorvenen, welke de Romeinen « manes » hieten. Dan de geesten, booze en goede, maar meer booze, en eindelijk het Opperwezen, dat heel ver van ons verwijderd is en zoo hoog boven ons troont dat wij, om zoo te zeggen, geene betrekking met hem meer kunnen hebben.

Wij moeten dus achtervolgens onderzoeken wat de negers denken over de ziel, over de geesten, over God.

I. — DE ZIEL. — Alle geleerden, zendelingen en reizigers zijn het eens om aan te stippen dat de primitieven in 't algemeen, en de Bantus, in 't bijzonder, gelooven dat er iets in den menschebestaat, dat blijft voortleven, als het lichaam gestorven is.

Doch daar ze in 't geheel er niet aan gewend zijn zich met wijsgeerige bespiegelingen onledig te houden, is het heel moeilijk van hen te weten, welke de natuur is van de ziel, volgens hun geloof : Zij heeft veel weg van een wind, een adem, een schaduw, maar daar zij een geest is, kunnen wij ze niet zien.

Men kan ook soms voorvallen dat de ziel zich gedurende het leven van den mensch, van het lichaam afscheidt, doch slechts voor een korten tijd gedurende den slaap; andere menschen kunnen ook, door een zekere macht die schijnbaar zelf bezeten gen. Die zwervende geesten of zielen zijn zeer gevaarlijk en veel kwaad wordt door hen berokkend.

De dood, voor den zwarte is de uittrede van de ziel uit het lichaam, voor verschillende redens ; of wel omdat God ze tot zich geroepen heeft, of wel omdat de geesten ze uit het lichaam gedreven hebben ; of wel omdat de toovenaars de banden gebroken hebben, die haar aan het lichaam vasthouden ; of wel ook omdat de ziel er genoeg van had en zich vrijwillig van het lichaam losgerukt heeft.

Waar trekt die ziel henen ? Dat is goed op te maken uit de verschillende ceremoniën waarmee de begrafenis verzeeld gaat W. PELLEN.

(Wordt voortgezet.)

Zorg u aan het herfstgraan te geven.

De granen, na den winter, vragen zekere zorgen.

In de zeer kleine gronden, is de grond bedekt met eene harde korst die de ontwikkeling der kleine wortelen, het doordringen der lucht, van het water en van de hitte belet. De jonge planten kunnen alsdan niet goed opgroeien ; hun wasdom wordt tegenhouden en er kan eene groote leemte in de opbrengst ontstaan. Om deze nadeelen tegen te werken, is het voldoende, in de richting der lijnen te eggen, als de grond droog genoeg geworden is. Met zal hiarom eene eg van middelmaar gewicht gebruiken. Men zal vermijden te eggen door dauw weer en door de koude winden van noord en oosten. De egging levert nog de volgende voordeelen.

1° Zij verdunnen het graan dat de dicht staat en zou kunnen omvallen.

2° Zij trekken het onkruid uit hetwelk weinig ingeworteld is ;

3° Zij bedekken den voet der jonge planten en bevoordeelen alzoo het wortelschieten. Daarom ziet men dikwijls na de egging dunne granen voet nemen en de ledige plaatsen vervullen.

Men zal het onkruid verdelgen hetgeen niet door de egging verdelgd geworden is. Men zal met de hand den mostaard, de kolbloemen en de distels uittrekken. Deze laatsten moeten ontworteld en niet afgesneden worden, anders schieten zij opnieuw.

In de gronden van middelbare sterkte, wordt de grond opgelicht door den vorst en de planten min of meer ontbloot. Dan zal men moeten wellen, hetgeen de hoopjes grond verbrijzelt, de planten versterkt en de wortelen opnieuw in aanraking met den grond brengt.

Indien het graan dun en zwak is, zal men een werkent stikstothoudend meststof rondstrooien. Per hectaar, vóór het wellen 100 kil. ammoniaksulfaat. Dit meststof zal aan de jonge planten sterkte geven en zal eene regelmatige stikstofhoudende bemesting verzekeren. Indien de gelosfabrieken potaschachtige meststoffen niet vóór de zaaiing toegezaagd werden, zal men met het ammoniaksulfaat, 400 kil. superfosfaat en 100 kil potaschchlorure moeten strooien. Deze meststoffen zullen veel bijdragen om overvloedige oplengsten te geven alsook een schoon graan, wel gekleurd en rijk aan stijfsel.

Men moet in geen geval te snel een dun en zwak graan verdelgen, want, indien er na de toepassing dezer meststoffen goed weder komt, herwinnen de jonge planten zeer snel den verloren tijd en geven betere producten dan andere gewassen welke men, met groote kosten, in hunne plaats zou kweeken.

Jean BLOUX,
Landbouw Ingenieur

Ditjes en Datjes.

De kapitein leert de jonge soldaten, hoe zij zich moeten gedragen buiten de kazerne

« Jongens », zegt hij, « ge moogt nooit ruzie maken met burgers Gebeurt het dat een burger in een herberg zou willen twist zo ken, dan zal een goed soldaat gerust zijn glas uitdrinken en er stillekens uit trekken. Hebt gij het allen verstaan ? .. Nu, gij daar. Van Zwol, wat zoudt gij doen, indien een burger, in de herberg, met u wilde ruzie maken » ?

« Ik ?.. Wel, ik zou gerust *zijn* glas uitdrinken en er stillekens uit trekken ».

.*. Mie Kapoenen had haren man goed afgetroefd en voor het tribunaal had zij vijf frank boete gekregen.

De geburen hadden daarna Mie Kapoenen niet meer gezien

Krommie Nolging haar bezoeken.

« Wel, Mie, zei hij, hoe komt het dat gij u niet meer laat zien ?

« 'k Ben aan 't werken, zei Mie, ik moet sparen ».

« Zoo » ?

« Ja ! de rechter heeft gezegd dat, als ik mijn man nog eens aftroefde, het twintig frank zou kosten ».

« Welnu... 'k Heb al vijftien frank bijeen. Nog vijf, en dan zult ge eens wat zien »...

.*. EGOÏSTISCHE VERWENSCHING. — Uw kostelijken tijd met meisjes te verpraten,
Ik vraag u, geeft dat pas ?
'k Wou dat z' allen bij den drommel zaten,
.... Als ik die drommel was.

.*. Diet. — Als uw leven u lief is, houd u dan bedaard ! Ik zoek geld.

Student. — Steek gauw licht aan, dan zoek ik mee.

.*. Vele menschen zijn gelijk aan slechte lampen ; hoe holler ze zijn, des te meer laten ze zich gelden.

.*. Man. — Ge moest toch eindelijk die voortdurende ruzies met de geburen vermijden.

Vrouw. — Dat is weer echt wat van u ! Ge gunt me ook 't geringste plezier niet

.*. Man. — Is het eten nu nog niet klaar ?

Vrouw. — Dadelijk hoor ! Ik hak het hout al om de kachel aan te maken.

.*. Julia. — Neen ! Ge bemint mij niet meer ! Ik heb het reeds lang gezien.

Emile. — Als ge't gezien hebt, bemint ge mij ook niet meer, want de ware liefde is blind.

.*. Voor hem, die leeren wil, is overal een school.

.*. Snobs. — Weet gij wat mijn vrouw mankeert ?

Doktor. — Oefening. Zij moet meer uitgaan

Snobs. Daar heeft zij geen gelegenheid voor.

Doktor. — Ja wel : Ik heb haar daarvoor een remedie voorgeschreven !

Snobs. — En wat is dat ?

Dokter. — Een nieuwen hoed.

.*. Maar zet u dit lief modeltje eens op, en ziet u eens in den spiegel.

— Al deze modellen, juffrouw, zijn niet groot genoeg. Ik koop geen hoed, waarmee ik me in den spiegel zien kan. Eerst wanneer, ik zie, dat ik mij niet meer zie, dan zullen we eens verder zien.

.*. Vrouw (tot haar echtgenoot aan tafel terwijl ze over verschillige families zitten te praten).

— Denk toch eens aan, man, de vrouw van Y was vroeger keukenmeid

Man (die in een stuk vleesch zit te bijten). Ik wou dat dit ook het geval bij u was.

.*. 1e oudheidkundige (die pas een rijke maar bejaarde vrouw heeft getrouwd)

— En wat zegt gij wel van mijn wijfje ?

2e oudheidkundige. — Waar hebt gij die opgegraven ?

.*. Trees. — Is dat loopen ! Mijn wangen gloeien als vuur.

Marie. — Ik dacht ook al, dat ik gebrande verf rook.

— DE « SUIKERIJ DER TRAPPISTEN, » Vincart en zoon, geeft zulke goede koffie dat de kenners geene andere willen.

.*. Dochter. — Vindt ge niet mijnheer dat ik goed op moeder gelijk ?

Moeder. — Foei, Lina, wees toch niet zoo ijdel.

Als kolieken of als krampen
't Vee doen zweeten en doen dampen
En in een doen krimpen van de pijn
Zal « De Kempenaar » verzachting ijn.

— GROOTHANDEL IN WIJNEN — BERICHT AAN DE VERKOOPERS. — Heel bijzonderlijk aan te bevelen de « Château Canteloup », beste geclasseerde burgerwijn van St Estèphe, Médoc, eerste prijs op den landbouwwedstrijd van Médoc. Buitengewone wijn, gewonnen door bijzondere zorgen. Dringend verzocht niet te verwarren met andere wijnen van gelijke namen, die niets gemeens hebben met de wijnen van Médoc Eigendom van het oud huis L. en J. HYE DE CROM Naamlooze Maatschappij. — Château Canteloup, St Estèphe (Médoc), Gironde, Frankrijk.

ASTHMA

Zij allen die aan het **Asthma** lijden, schrijft aan M. ESCOUFLAIRE, apotheker te Ath, die u GRATIS-FRANCO een PROEFDOOS zal zenden van

POEDER - SIGARETTEN ESCOUFLAIRE

VERGENEZIGEN

—o— **La Nationale**, gevestigd te Parijs in 1830, behandelt alle combinaties Verzekeringen op het Leven en Lijfrenten.
Meer dan 613 millioen reserve.
Voorname agent : H. JACQUEMINOT, Rue des Fleurons 34, Luik.

Maison Aug. FOURNIER.
Successeurs :
JEAN RANSY & Cie
Agents de change
3, RUE DES DOMINICAINS, 3, LIEGE

—o— Groot fabriek van FIJNE CIGAREN **L. Thiriart-Andrien,** 66, Rue Jean d'Outremeuse, 66, Luik.
Vier millioen cigaren in magazijn
Alle bestellingen worden geleverd in drooge en fijne cigaren. — Telefoon 6195.

Belangrijk bericht. — Bij uw bezoek te BRUSSEL, koopt uwe juweelen, Groenselmarkstraat, 33, Huis CAMPOFUSTO, gesticht in 1856.
Horlogiën in allen aard met grooten afslag

Damen Doktoor!
Mme DAVIO-TOYKOYEN,
Billy-straat, n° 98, Luik (Bonne femme).
Ontvangt van 2 tot 4 uren.

—o— **Migraine, hoofd- en tandpijn névralgies,** plots genezen door een **cachet dauanier**, 1 en 2 fr. de doos van 6 en 13, bij uwen apotheker. Zoomiet, wendt u tot deapotheek Gautier, Mechelen.

DOOVEN

Ik duid uit dankbaarheid kosteloos aan wat mij genezen heeft. — Schrijven aan J. Verledens te Winkel-St-Eloor (België).

—o— KUNSTVOORWERPEN. — HUWELIJKSGESCHENKEN. — BRONZEN VAN BARBEDIENNE.
Marmers, Schilderijen,
Sèvres, Saxe, Copenhague (echtheid gewaarborgd). Kleine meubels.
Paul Guastalla, 39, Koninklijke straat, Brussel. — Telefoon 4925.

BROODWINNING verzekerd
op onze ronde en platte breimachienen.
Gemakkelijk werk ten huize gansch het jaar door en gewaarborgd door kontrakt, toelatende van 3 tot 6 fr. dangs te verdienen. Kostelooze aanleering. Aanstonds schrijven :
LA BELGICA
Waverschen steenweg, 124, BRUSSEL,
Bijhuis : ANTWERPEN, Lange Koepoortstraat, 49.

Geen Grijs Haar
MEER!!!

« De Nieuwe London »
doet de grijze haren binnen enkele dagen verdwijnen, maakt het haar glanzend en zacht, heelt het uitvallen en neemt de pelliezen van het hoofd weg.
Fleschje op den helm : 3,50
Ja flesjes van fr. 1,50 en fr. 2,50
Engelsche haarlinctuur zat. 2 fr. per flesje
Te koop bij Apotheken Drogisten, Haarsnijders en Kleukwinkels in 't geel: Parfumerie Delys, Rue Neuve (Belgie)

— **Sanatorium van Mont-sur-Meuse (Lustin).** — Ziekten der borst. — Pensioen 10 tot 12 fr. — Ascenseur. Centrale verwarming. Electrische verlichting.

SUNLIGHT ZEEP

"SUNLIGHT" zeep maakt de wasch gemakkelijk en geeft het lijnwaad den frischen en aangenamen geur van den buitenlucht.

ROSAMUNDE

(16e VERVOLG).

Als ge haar verleden week hadt gevraagd toen zij zoo een merkbaren schrik had in uw gezelschap als ge haar toen waart te lijf gegaan met een beetje gevoel en hartstocht, in plaats van Ronald's banaliteit, — wie weet wat er dan nog zou zijn gebeurd ? Ge hadt haar misschien stormenderhand veroverd.

— Wat ? riep Wilfred. Een meisje vragen, dat de verloofde is van een ander, met wien ik ben bevriend ? — Neen, zoo iets dat doe ik niet. Ik moet u verzoeken, moeder mij met dit praatje niet meer aan te komen. maalt Rosamunde's geld door u hoofd maar tracht nu daar niet meer aan te denken, en wees tevreden met het goede dat u nog in den schoot valt. Oom William is heel gul voor ons gewest.

— Ja ja ! Maar over drie weken zet hij uwe zuster en mij zijne deur uit.

— Ge kunt er wel on rekenen dat hij u niet op straat zetten. Hij zal u wel behoorlijk onder dak brengen.

— Jawel ! Ergens in eene bovenwoning, te Richmond of te Hampton, van veertig pond in 't jaar !

— Ge weet wel beter, moeder. Ge weet wel dat hij u zoo niet afschepen zal.

— En waarom niet ? — Hij gaat geheel op in Rosamunde. Alles is voor Rosamunde. Zij zal zijn heele vermogen erven, dat, naar ik van M. Honeybill hoor, in de laatste jaren nog belangrijk moet zijn aangegroeid. Ge zijt wel een groote gek geweest, Wilfred. Ik kan u niet alles zoo zeggen — maar als ge wist wat ik weet, dan zoudt ge het nog als eene edelmoedigheid van uzelf beschouwen, wanneer ge Rosamunde tot vrouw naamt... O daar zijn we er al ! Ik heb ook nooit eens tijd om met u te praten — te Tungley niet en nergens elders !

— Des te beter moeder, als ge niet anders dan onzin te vertellen hebt !...

Het concert, onder de leiding van Richter, was genotvol ; maar de muziek, het dineetje en de modiste hadden er samen een zwaren dag van gemaakt, zoodat Rosamunde bij de thuiskomst erg vermoeid was. Hare tante en Octavia hadden in het rijtuig geslapen, of gedaan alsof zij sliepen ; maar Rosa was klaar wakker gebleven, vol verlangen aan hare beminde en aan haren vader denkend, de uren tellend tot Ronald's terugkomst en hopende dat ook Sir William dan niet langer meer op zich zou laten wachten. Zij keek even nog op de tafel in de vestibule naar hetgeen de post had gebracht, en nam de voor haar aangekomen brieven mee, maar vond er geen enkelen uit Schotland, dus niets dat haar bijzonder aanbelangde. Beneden aan de trap wenschte zij tante en nicht goeden nacht.

— Als ik in uwe plaats was, tante, dan nam ik voor ik naar bed ging een glas wijn of zoo iets, zegde zij nog. Ge ziet er erg vermoeid en bleek uit. Zeker is de dag wat te druk voor u geweest. Maar Octavia zal u wel bijhelpen !

En zoo verliet zij het tweetal, hunkerend naar de eenzaamheid van hare lieve slaapkamer, waar zij zichzelf dacht te onthalen op eene vijfde — of misschien wel op een zesde — lezing van Ronald's briefje.

De leeslamp was aangestoken, en de kaarsen brandden op de toilettafel Rosamunde slak zich in eene losse kamerjapon, zond toen haar kameniertje weg en zonk in een luierstoel, met een aangenaam gevoel van alleenzijn na een ganschen dag in gezelschap. De zware muziek dreunde haar noch in het hoofd, en zij was moede van het staan en passen bij de modiste.

— Zaterdag, Zaterdag, Zaterdag, zegde zij bij zichzelf. Ik ben net als een kind op school, dat een kalender boven zijn bed hangt om de dagen er op af te schrappen. Mijn lieve, lieve Ronald ! Hoe gek toch eigenlijk, dat ik zoo dol op hem ben ! Een schoon gezicht heeft hij eigenlijk niet. En toch is het voor mij het eenige gezicht op de wereld — behalve dat van mijn vader.

Zij opende de brieven, de eene al onbeduidender als de andere, tot zij er aan een kwam, die aan haar geadresseerd was in eene onbekende en vreemdsoortige hand, stijf en als gewrongen.

— Zeker een bedelbrief dacht zij ; want van dergelijke documenten bleef de rijke Miss Rayson niet verschoond.

Het was een getypte brief, behalve de namen, die ingevuld waren met het zelfde hoekige, stijve schrift als van het adres. En Rosa las het volgende :

« Ge zijt erg trotsch op uw vader, Miss Rayson, en met reden. Maar niet veel reden hebt ge om trotsch te zijn op uw moeder. Hebt ge ooit wel eens aan iemand gevraagd wat een soort van vrouw zij was, en wanneer en waar zij gestorven is ? Ik zou u raden, die vragen te laten ophelderen, voor ge met M. Hulstead trouwt. Want misschien zou hij boos wezen, als hij eenmaal ontdekte dat hij de dochter eener krankzinnige had getrouwd, zonder vooraf daarvan te zijn verwittigd. Daar schuilt namelijk gevaar in, begrijpt ge ? Krankzinnigheid is niet zelden erfelijk. Ik hoop dat het in uw geval niet zoo wezen zal — maar niemand kan den loop der dingen voorzien. Dus zou ik u raden, met trouwen geen haast te maken. Deze wordt u geschreven door een vriend, die u enkel van aanzien kent, maar die u wenscht te behoeden voor eene rampzalige toekomst »....

Welk een brief ! — Rosamunde zal met het papier uitgespreid onder het heldere licht harer leeslamp, en met strakke verbazing staarde zij op de regels. Zij was verbijsterd, maar in 't eerst nog niet verdacht op kwaads. De brief was natuurlijk het werk van een gek. Die beuchting van krankzinnigheid met betrekking tot hare moeder — zoovel jaren geleden reeds gestorven en in de buurt van Tungley geheel onbekend — moest een verzinsel zijn van een waanzinnige. Het was eenvoudig waanzin, met zulk een geschiedenis aan te komen. Zij had wel eens gehoord, dat het een bijzonder kenteeken van krankzinnigen is andere menschen voor krankzinnig te houden.

— De eene of andere ongelukkige heeft dit briefje opgesteld, zegde zij bij zichzelf. Maar wie kan het wezen ? Het moet dan toch iemand zijn, die mij kent ; anders zou het niet weten dat ik met Ronald ga trouwen.

En toen herinnerde zij zich dat hare verloving was aangekondigd in de *Times*, en dat een plaatselijk blad had uitgeweid over deze gewichtige gebeurtenis en den lof had uitgebazuind van M. Hulstead als cricketspeler.

— Het kan van een wildvreemde wezen, peinsde zij verder, en het is zeker niet waard dat ik mij het hoofd er over breek. Ik zal het aan vader laten zien zoodra hij thuiskomt.

Zij bekeek het postmerk op de enveloppe. Het was van Ponteville.

— Is dat een plaatsje op het land ? vroeg zij zich af, onbekend met deze minder fashionabele Londensche buitenwijk... Och ! riep zij — hoe kan ik zoo dwaas zijn, mij dien afschuwelijken brief nog aan te trekken ? Wie maalt er nu noch om de schrijverij van een gek ?

Zij wilde den brief aan haren vader toonen, terstond na zijne thuiskomst. En toen opeens herinnerde zij zich de uitdrukking van onuitsprekelijk hartzeer op zijn goede gezicht, jaren geleden, toen zij hem gevraagd had naar hare moeder. Moest zij die oude wonde weer openrijten, naar aanleiding van dit naamlooze briefje van een krankzinnige ?—Neen ; bij nadere overweging besloot zij, haren vader met dezen ellendigen onzin niet lastig te vallen Ronald haar aanstaande echtgenoot, voor wien zij geen geheimen hebben mocht, was de aangewezen persoon om hier in het vertrouwen te worden genomen. Met welk een schamperen lach zou hij de waarschuwing van den dolleman lezen ! En hoe licht zou hij deze zaak opvatten, die haar, ondanks haar eigen gezond verstand, toch zoozeer bezwaarde !

Inderdaad, de zaak bezwaarde haar genoeg om haar den slaap te ontrooven.

(Wordt voortgezet).